

ת"פ 55294/03/21 - אורמקס אם ניהול ואחזקות בע"מ נגד עיריית בית שמש

בתי משפט

עתפ"ב 55294-03-21
14 יולי 2021

בית המשפט המחוזי ירושלים
לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

בעניין: אורמקס אם ניהול ואחזקות בע"מ

המעוררת

נגד

עיריית בית שמש

המשיבה

פסק דין

1. ערעור על החלטה מיום 29.12.2020 בתיק ח"נ 55226-04-19 ועל הכרעת דין וגזר דין מיום 17.2.2021 בתיק ח"נ 26107-07-20 של בית המשפט לעניינים מקומיים בבית שמש (כבוד השופטת מאיה אב-גנים ויינשטיין).

ההליכים בבית-משפט קמא

- במהלך מספר שנים, החל מ-2015, קיבלה המערערת דו"חות חנייה, לפי סעיף 3 לחוק עזר לבית שמש (העמדת רכב וחנייתו) התשס"ב-2002, בגין העמדת רכבה "שלא בתוך אחד השטחים המסומנים". אין מחלוקת על כך שהמערערת החנתה את רכבה פעמים רבות באופן שהרכב תפס מספר שטחי חנייה מסומנים. לטענתה מדובר ברכב גדול, שאילו עמד לרוחב הכביש, בתוך השטח המסומן, היה חוסם את הכביש. לפיכך הועמד הרכב לאורך הכביש כשהוא תופס מספר מקומות חנייה.
- בגין אחד הדוחות, שמספרו 60451-1-6, לגביו הוגשה בקשה להישפט, נשפטה המערערת בבית משפט השלום בבית שמש, ביום 13.7.2017, בתיק ח"נ 5446-09-16, ולאחר שנדחו טענותיה, הורשעה וגזר עליה קנס בסך 200 ₪.
- לטענת המערערת, הבקשה להישפט בתיק לגביו נשפטה, הוגשה יחד עם בקשות נוספות הנוגעות לדו"חות נוספים מאותה תקופה, לגביהם לא קיבלה תשובה מהמשיבה ובניגוד לבקשתה לא הוגש כתב אישום.
- בנוסף, לטענת המערערת, לאחר שהוטלו על חשבון הבנק שלה עיקולים על ידי המשיבה, התברר לה כי

ניתנו דו"חות נוספים, אותם מעולם לא קיבלה.

6. בגין כל הדו"חות האמורים, למעט זה שעליו נשפטה, סך הכל 20 דו"חות, הגישה המערערת ביום 29.4.2019 בקשה להארכת מועד להישפט בתיק 55226-04-19. לדבריה, הבקשה הוגשה "לצורך הזהירות בלבד שכן בחלק מהדו"חות הוגשה בקשה להישפט במועד כפי שמפורט בבקשה להישפט, אך המבקשת נענתה בעיקולי כספים ומימושם...". לבקשה צורפה "בקשה להישפט שהוגשה למשיבה ביום 3.4.2019".

לבקשה צורפה רשימת 20 הדו"חות, והמערערת עשתה ביניהם הבחנה, על פי מצבם:

דו"חות 1 עד 3 - לטענתה הוגשה בקשה להישפט במועד, במסגרת 90 הימים הקבועים בחוק.

דו"חות 4 עד 8 - הוגשו בקשות להישפט בצירוף תצהיר לפיו המבקשת לא קיבלה את הדו"חות.

דו"חות 11 עד 20 - הוגשה בקשה להישפט בעקבות עיקול שהוטל בחשבון הבנק של המבקשת ביום 3.3.2019. על פי בדיקה שערכה המבקשת, הדו"חות מעולם לא הגיעו לידיה.

7. המשיבה התנגדה לבקשה. לגבי הדו"חות שנטען כי הוגשה לגביהם בקשה להישפט, טענה כי בקשה כאמור הוגשה רק לגבי דו"ח אחד, ולגבי המערערת נשפטה. לגבי יתר הדו"חות, נטען כי הללו הומצאו למערערת כדן, ולפיכך חלף המועד להגשת בקשה להישפט. כן נטען כי אין עילה להאריך את המועד להגשת הבקשה.

8. בהחלטה מיום 6.1.2020 הורה בית-משפט קמא למשיבה להגיש את אישורי המסירה בנוגע לדו"חות שהמערערת טענה כי לא נמסרו לה כדן. בהמשך, בהחלטה מיום 5.4.2020 התייחס בית-משפט קמא לאישורי המסירה שהוצגו לפניו, בקבעו כי "אליבא דמבקשת בקשתה מוגשת למען הזהירות שכן הבקשות להישפט נשלחו במועדן. במעמד הדיון מיום 6.1.2020 טענה ב"כ המשיבה ביחס לאישורי המסירה... בהחלטה מאותו היום נדרשה המשיבה להגיש את אישורי מסירה למבקשת, בהתאם להצהרתה. בפועל הוגשו פלטי מחשב שלא ניתן ללמוד מהם דבר, לבטח שלא צורף הקובץ בצירוף תצהיר החברה, כפי שהתחייבה המשיבה להגיש. בנוסף, המשיבה לא הניחה תשתית שיש בה כדי לקשר בין הקבצים לבין הדו"חות עצמם. פרט לרישום בכתב יד ושתי דרישות תשלום, לא צורף תיעוד נוסף, לא צורף אף אישור מסירה חתום, לא הוגשו תצהיר או תע"צ. מכאן, שלא ניתן ללמוד על עצם שליחת הדואר הרשום למבקשת ועל מועדי המשלוח... לאור העובדה שאין לדין אלא מה שענינו רואות, אני מקבלת את הבקשה. כתבי אישום ביחס לכל אחד מהדוחות שפורטו בבקשה, יוגשו בתוך 30 ימים".

9. בעקבות החלטת בית המשפט, הוגש ביום 10.5.2020 כתב אישום, בנוגע ל- 17 דו"חות, ונפתח תיק חדש, 26107-07-20.

10. בדיון הראשון, שהתקיים ביום 4.11.2020, טען נציג המערערת טענת התיישנות, בשל כך שחלפה למעלה משנה מאז ביצוע העבירות. המשיבה טענה כי אין התיישנות, לטענתה כתב האישום הוגש בעקבות החלטה של בית המשפט; המערערת ידעה כי ישנם דו"חות פתוחים, ואף שהייתה בבית המשפט בגין אחד התיקים, לא

ביקשה לדון בכל הדו"חות. כן נטען כי משהתקיים הליך משפטי, הדבר "מקפא" את תקופת ההתיישנות.

11. בית-משפט קמא הורה על הגשת טיעונים בכתב בשאלת התיישנות, ולאחר הגשת הסיכומים, ניתנה ביום 29.12.2020 החלטה הדוחה את טענת ההתיישנות. בהחלטה נקבע כי "אף אם כלל הבקשות להישפט הוגשו במועדן, הרי שסעיף 225א(ב) לחסד"פ קובע, כי "אין באמור בסעיף קטן (א) כדי למנוע הגשת כתב אישום נגד מי שביקש להישפט לפי סעיף 229, אף אם עברו המועדים קבועים בסעיף קטן (א)". כלומר, מקום בו ביקש המבקש להישפט, מגבלת הזמנים אינה חלה בעניינו. הוראות החוק בעניין זה ברורות (רע"פ 2487/15 אייל אבולפיה נ' עיריית רמת גן (06/05/15)). האמור נקבע גם ברע"פ 867/18, 'מעט בקשתו להישפט אין מניעה להגיש נגדו כתב אישום אף לאחר המועדים הקבועים בחוק, זאת לפי סעיף קטן (ב)'...".

12. משנדחתה הבקשה, נקבע דיון להקראה ולמענה לאישום ביום 17.2.2021, באותו יום הוקרא כתב האישום, ובתשובתו לאישום טען נציג המערער כי בחלוף שנים מהאירועים לא ניתן להתגונן מפני האישומים, הוא הודה בשם המערער במיוחס לה ומסר כי היא מוותרת על שמיעת הוכחות. המערער הורשעה על פי הודאתה, ונגזר דינה, בגין כל הדו"חות, לתשלום סכום הקנס המקורי בסך 100 ₪ לכל דו"ח, סך הכל קנס בסך 1,700 ₪.

13. הערעור שלפניי הוא על ההחלטה הדוחה את טענת ההתיישנות.

טיעוני הצדדים בערעור

14. המערער מצמצמת טענותיה לשאלת ההתיישנות, שלדבריה מתחלקת לשניים:

החלק הראשון - לגבי הדו"חות שבסעיפים 1 עד 8 בבקשה להישפט, ההתיישנות חלה, לטענתה, בחלוף שנה מיום שהוגשה הבקשה המקורית להישפט, זאת בהתאם לסעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ).

החלק השני - לגבי תשעה דו"חות, מסעיף 12 עד 20 בבקשה להישפט, בשל חלוף שנה מביצוע העבירה, בהתאם לסעיף 225 לחסד"פ.

15. המשיבה טוענת כי דין הערעור להידחות לגבי שתי קבוצות הדו"חות.

לגבי הדו"חות שנטען כי הוגשו בקשות להישפט, טענה כי הוגשה בקשה רק לגבי דו"ח אחד, לגבי התנהל דיון בשנת 2017, וכי מאז לא עשתה המערער דבר לגבי הדו"חות האחרים, אף שידעה עליהם.

לגבי הדו"חות המאוחרים, שלטענת המערער מעולם לא נמסרו לה, ונודע לה לגביהם רק משהוטל עיקול על חשבונותיה - המשיבה טענה כי יש בידה אישורי מסירה לגבי כל הדו"חות, וכי היא חולקת על החלטת בית-משפט קמא מיום 5.4.2020 לפיה לא הוצגו אישורי מסירה כנדרש. לטענת המשיבה, היא לא הגישה ערעור על החלטה

זו, מאחר שבית המשפט אפשר לה להגיש כתב אישום בגין כל הדו"חות, לאחר שהאריך את המועד להגשת בקשה להישפט. לטענתה, לאחר שנתקבלה הבקשה להארכת מועד להגשת בקשה להישפט והוגש כתב אישום - תקופת ההתיישנות המקורית איננה חלה.

דיון והכרעה

16. כאמור, הערעור מתייחס לשתי קבוצות של דו"חות:

האחת, לגביה טוענת המערערת כי הגישה למשיבה בקשות להישפט במועד הקבוע בחוק, אך המשיבה לא הגישה כתבי אישום ולא פעלה כנדרש לגבי הדו"חות. במקרה זה חל, לטענתה, סעיף 230 לחסד"פ, לפיו **"הודיע אדם לפי סעיף 229(א) שברצונו להישפט על העבירה, תישלח לו הזמנה למשפט תוך שנה מיום שנתקבלה הודעתו"**. לטענתה, משלא נשלחה אליה הזמנה למשפט תוך שנה מיום שהודיעה על רצונה להישפט - לא ניתן עוד להגיש כתבי אישום על דו"חות אלה.

השנייה, לגביה נטען כי הדו"חות מעולם לא הומצאו למערערת, ובשל כך חל עליהם סעיף 225א(א) לחסד"פ, לפיו **"עברה שנה מיום ביצוע עבירת קנס, לא יוגש עליה כתב אישום"**.

17. בהחלטתו המורה על הגשת כתב אישום לגבי כל הדו"חות, לא עשה בית-משפט הבחנה בין הדו"חות השונים. בית המשפט נימק החלטתו בהיעדר אישורי מסירה לגבי סדרת הדו"חות השנייה, אך הורה על הגשת כתב אישום גם לגבי הדו"חות הראשונים, שאין לגביהם מחלוקת כי נמסרו למערערת, והמחלוקת נוגעת לטענה כי בקשה להישפט הוגשה במועד.

18. בכל הנוגע לסדרת הדו"חות הראשונה, לגביה טענה המערערת כי הגישה למשיבה בקשות להישפט אך לא הוגשו כתבי אישום בתוך התקופה הקבועה בחוק - בדיון הוצגו על ידי נציג המערערת מספר דו"חות מצולמים כשאליהם צמודה בקשה להישפט. עם זאת, המסמכים אינם נושאים חותמת "נתקבל" של המשיבה, ולא הוצגו על ידי המערערת כל אישור אחר מכל סוג שהוא, לפיו המסמכים אכן הגיעו לידי המשיבה. זאת ועוד, אין מחלוקת שבקשה אחת נתקבלה אצל המשיבה, ולגביה אכן הוגש כתב אישום, התנהל הליך בבית המשפט, המערערת הורשעה ונגזר דינה. במהלך הדיון באותו הליך, טען נציג המערערת כי הוגשו בקשות נוספות, אך למעט טענה זו, לא פעלה המערערת לוודא שבקשותיה הגיעו למשיבה ושיוגשו כתבי אישום כבקשתה. בנסיבות אלה, כשהמערערת מאשרת כי קיבלה את הדו"חות, משלא הוכיחה שאצל המשיבה נתקבלו בקשות להישפט, ומאחר שלא שילמה את הקנסות - לא חלה התיישנות.

19. לגבי שמונה דו"חות אלה, לכאורה לא היה מקום לקיים דיון מחדש בבית המשפט, והיה על המערערת לשלם את סכום הקנס המקורי בצירוף תוספת פיגורים ממועד קבלת הדו"חות. אולם משהחליט בית המשפט, גם לגבי דו"חות אלה, להאריך את המועד להגשת בקשה להישפט, ובעקבות החלטתו הוגש כתב אישום ונגזר דינה של המערערת מחדש - על המערערת לשלם את הסכום שבגזר הדין בלבד.

20. אשר לסדרת הדו"חות השנייה, לגביה טענה המערערת כי לא קיבלה את הדו"חות - משקבע בית-משפט

קמא שלא הוכח שהדו"חות נמסרו למערערת וחלפה למעלה משנה מאז ניתנו הדו"חות - לכאורה, אלמלא הורה בית המשפט על הארכת המועד להגשת בקשה להישפט ועל הגשת כתב אישום - היו חלות הוראות סעיף 225א(א) לחסד"פ, לפיו לא יוגש עוד כתב אישום בגין דו"חות אלה.

עם זאת, משהחליט בית המשפט להיעתר לבקשת המערערת ולהאריך את המועד להגשת בקשה להישפט, חל סעיף 225א(ב), לפיו "אין באמור בסעיף קטן (א) כדי למנוע הגשת כתב אישום נגד מי שביקש להישפט לפי סעיף 229, אף אם עברו המועדים הקבועים בסעיף קטן (א)" וחלקו השני של סעיף 230, לפיו "בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור...", וממילא, גם לגבי דו"חות אלה דין טענת ההתיישנות להידחות.

21. בסיכומי של דבר - הערעור על כל חלקיו נדחה.

המזכירות תשלח פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, ה' אב תשפ"א, 14 יולי 2021, בהעדר הצדדים.

**רבקה פרידמן-פלדמן,
שופטת**